

14. februarja od novomeškega sodišča radi uboja na dve leti strogega zapora.

Radi uboja tri leta ječe. Lani dne 17. novembra je bil zaboden z nožem pred Pavšekovo krčmo na Šmartinski cesti v Ljubljani v pretepu delavec Jož. Rutar. Dobil je v prsa in v glavo 4 sunke, od katerih sta bila dva smrtnonevarna. Rutar je dva dni za tem umrl v ljubljanski bolnici. Dne 14. februarja so dajali za zgoraj omenjeno krvavo dejanje odgovor 3 obtoženci, ki so zvrčali krivdo eden na drugega. Radi uboja in tatvine kolesa je bil obsojen na triletno ječo samski rudar Štefan Verle, eden soudeležencev je bil oproščen, tretji pa je dobil radi tatvine 4 mesece ječe.

Obsodba radi zastrupljenja moža. — Dne 17. februarja je ljubljansko sodišče obravnavalo slučaj zastrupljenja. Obtožena je bila vdova Ivanka Sevšek iz Berinjeka pri Litiji, ker je vedela, da je njen oče Skalar, ki si je pozneje sam končal življenje, zastrupil zeta in Ivankinega moža Ignacija. Ivanka je bila obsojena na 7 let robije.

Opasen tiček na pobegu. Oblast je že dalje časa zasledovala vlomilca in tatu Marijana Čuka, doma iz Trsta. Zasledovanega so prijeli zadnje dni orožniki blizu Krškega in ga oddali v zapore tamošnjega sodišča. Čuk je pa že v noči po aretaciji pobegnil iz ječe.

Ciganska družba vlamlja in krade v noči vse, kar jej pride pod roke krog Mirne peči na Dolenjskem.

Požar je izbruhnil v Spod. Gradišču pri Toplicah v srezu Novo mesto ob polnoči v gospodarskem poslopju posestnika Šetine. Zgorelo je zaneteno poslopje s podom vred, seno in razno orodje. Gasilci so preprečili razmah požara.

Napad na predsednika ameriških Združenih držav. Dne 15. februarja popoldne se je hotel predsednik Združenih držav Severne Amerike Roosevelt odpeljati v družbi čikaškega župana Čermaka iz kopališča Miami v Njujork. Množice so zaustavile predsedni-

koy avtomobil in Roosevelt se je dvignil, da bi nagovoril navdušene somišljenike. Med govorom se je preril do avtomobila moški, ki je vzklikal govorniku. V bližini avtomobila pa je potegnil revolver in oddal proti predsedniku šest streliv. Nobena krogla ni zadela Roosevelta, pač pa sta dve prav opasno pogodili čikaškega župana Čermaka. Ranjene so bile še tri druge osebe. Napadalec je 33letni italijanski zidar Zingara, ki je sodeloval pred 10 leti pri atentatu na italijanskega kralja Viktorja Emanuela, nakar je pobegnil v inozemstvo in prišel v Ameriko pred 5 leti. Zingara je anarhist in je po aretaciji izrazil obžalovanje, ker mu atentat na predsednika ni uspel.

Iščemo in oddajamo. Dan na dan dobivamo od siromašnih staršev iz mesta in z dežele prošnje za namestitev ukaželjnih dečkov za razne obrti. Za oddati imamo več vajencev in vajenk za trgovino, mehaniško stroko, krojaštvo, modistinje, brivnice, hotelirje, tesarstvo, kovaštvo itd. Za vse te poklice so nam dobrodošli šefi, ozir. mojstri, ki bi sprejeli vajence z vso oskrbo. Nadalje pa iščemo vajence za pekovsko in mesarsko obrt. Starši, ki bi oddali vajence za ta dva poklica, naj se

takoj javijo. Ponovno pa prosimo tudi mojstre za ostale poklice, da se nam javijo, kakor tudi vajence za katerikoli poklic. Prosimo, pišite na: Dobrodelno društvo »Varstvo«, Ljubljana, Tyrševa (Dunajska) cesta 17.

Proti kašlju, hripavosti, kataru. Kot staro preizkušeno sredstvo proti kašlju, prehladu dihalnih organov, hripavosti in zasluženju so znane skoro po vsem svetu Kaiserjeve prane karamele in se dobijo sedaj v originalni kakovosti v lekarnah, drogerijah in kjer so vidni plakati. V lastnem interesu konzumentov je, da izrecno zahtevajo originalno kakovost (cena 5 Din za vrečico ali 12 Din za ploč. škatljo), ker se nahajajo v prometu tudi ničeva ponarejanja, katera zdravju prej škodijo kot koristijo.

*

Glad in nemiri v Rusiji.

Znameniti Peter Struve piše v svojem listu: »Slab iztek petletke visi kot težek tovor na vratu sovjetske oblasti in jo vleče k tlom. Ta slab iztek ni v tem, da bi ne bile dograjene te ali one tovarne, marveč v tem, da kljub velikanskim žrtvam in naporom prebivalci sovjetske Rusije dandanes neizmereno slabše živé kot so kdaj poprej.«

V celi južni Rusiji — v Ukrajini, ob Donu, ob Kubanu in na severnem Kav-

Angleški častnik je iznašel električno puško, ki ne dela ropota in pri streljanju ne širi nobenega duha.

Kurent.

(Nar. legenda.)

Nekoč sta potovala Bog in sv. Peter po svetu. Prišla sta v neko vas in Bog reče sv. Petru, naj kupi vrvo. Potem sta šla v velik gozd. Tam je živel ropar po imenu Kurent. Vsakega človeka, ki je šel skozi gozd, je ujel, ga oropal in na posled ubil. Zdaj stopita tudi Bog in Peter v gozd. Kurent je zakričal nad njima, kakor da bi tulil vihar: »Vse mi dajta, kar imata!«

Bog pa reče Petru: »Vrzi nanj vrvo!«

Peter to hitro stori, in iz roparja postane takoj vol, katerega žene potem sv. Peter s seboj. Nato prideta v

Pavel Keller:

7. nadaljevanje.

„Skrivnostni studenc“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Mi pa smo takoj vedeli, da nekaj namerava, in ne da bi se mogli sporazumeti, je vsak sklenil, da se okoristi s tem, naj pride že, kar hoče. Tedaj smo prišli do dolgega plazu. Vsak vé, kako strm je; le najsigurnejši smučar lahko zdrči po njem. Prava pot v smrt. Divje smo zdrčali navzdol. Obmejnih stražnikov je gotovo padlo sedem. Nekateri so zakričali. Nas nobeden ni padel. Haha!

Naenkrat je zadonel do mozga segajoč krik, krik, ki nas je vse pretresel.

»Jaz ne morem več živeti! Umrl bom!«

In Jernej se je pognal v strahotni prepad mrzlega žleba. Strašansko smo se prestrašili. Stražniki so zadržali. Vsi so zavpili. Zopet so padali nespretni, prekopicnili so se drug čez dru-

gega, nekaj si jih je polomilo kosti, kričali so, tulili. Drugi so drseli proti žlebu, da bi pogledali po Jerneju. In to je bil za nas pravi trenutek. »V beg, fantje, v beg!«

Podrli smo tiste, ki so nam stali blizu in bliskovito izginili v gozdu. Predno so mogli stražniki pograbit puške, nas že ni bilo več. Le za nami, žabe polamane; Neumno so streljali kar v temo, zadeli pa niso nobenega.

No, in potem se nismo več mudili. Prekrižali smo južno pobočje hriba in sedaj smo tu. Najboljšega smo pa le izgubili.«

»Da, kdor pade v mrzli žleb, je izgubljen,« je zamolklo pristavil eden.

»Za nas se je žrtvoval!«

Vedno je za nas najtežje posle vzel na svoje rame!«

In nekateri so začeli jokati. — Tihotapci so jokali po svojem izgubljenem kolovodji. —

Tedaj se je zgodil čudež. Vrata so se odprla in čez prag je stopila počrnela postava.

»Dober večer, fantje, tukaj sem zopet!«

14. februarja od novomeškega sodišča radi uboja na dve leti strogega zapor.

Radi uboja tri leta ječe. Lani dne 17. novembra je bil zaboden z nožem pred Pavšekovo krčmo na Šmartinski cesti v Ljubljani v pretepu delavec Jož. Rutar. Dobil je v prsa in v glavo 4 sunke, od katerih sta bila dva smrtnonevarna. Rutar je dva dni za tem umrl v ljubljanski bolnici. Dne 14. februarja so dajali za zgoraj omenjeno krvavo dejanje odgovor 3 obtoženci, ki so zvrčali krivdo eden na drugega. Radi uboja in tatvine kolesa je bil obsojen na triletno ječo samski rudar Štefan Verle, eden soudeležencev je bil oproščen, tretji pa je dobil radi tatvine 4 mesece ječe.

Obsodba radi zastrupljenja moža. — Dne 17. februarja je ljubljansko sodišče obravnavalo slučaj zastrupljenja. Obtožena je bila vdova Ivanka Sevšek iz Berinjeka pri Litiji, ker je vedela, da je njen oče Skalar, ki si je pozneje sam končal življenje, zastrupil zeta in Ivankinega moža Ignacija. Ivanka je bila obsojena na 7 let robije.

Opasen tiček na pobegu. Oblast je že dalje časa zasledovala vlomilca in tatu Marijana Čuka, doma iz Trsta. Zasledovanega so prijeli zadnje dni orožniki blizu Krškega in ga oddali v zapore tamošnjega sodišča. Čuk je pa že v noči po aretaciji pobegnil iz ječe.

Ciganska družba vlamlja in krade v noči vse, kar jej pride pod roke krog Mirne peči na Dolenjskem.

Požar je izbruhnil v Spod. Gradišču pri Toplicah v srezu Novo mesto ob polnoči v gospodarskem poslopju posestnika Šetine. Zgorelo je zaneteno poslopje s podom vred, seno in razno orodje. Gasilci so preprečili razmah požara.

Napad na predsednika ameriških Združenih držav. Dne 15. februarja popoldne se je hotel predsednik Združenih držav Severne Amerike Roosevelt odpeljati v družbi čikaškega župana Čermaka iz kopališča Miami v Njujork. Množice so zaustavile predsedni-

koy avtomobil in Roosevelt se je dvignil, da bi nagovoril navdušene somišljenike. Med govorom se je preril do avtomobila moški, ki je vzklikal govorniku. V bližini avtomobila pa je potegnil revolver in oddal proti predsedniku šest streliv. Nobena krogla ni zadela Roosevelta, pač pa sta dve prav opasno pogodili čikaškega župana Čermaka. Ranjene so bile še tri druge osebe. Napadalec je 33letni italijanski zidar Zingara, ki je sodeloval pred 10 leti pri atentatu na italijanskega kralja Viktorja Emanuela, nakar je pobegnil v inozemstvo in prišel v Ameriko pred 5 leti. Zingara je anarhist in je po aretaciji izrazil obžalovanje, ker mu atentat na predsednika ni uspel.

Iščemo in oddajamo. Dan na dan dobivamo od siromašnih staršev iz mesta in z dežele prošnje za namestitev ukaželjnih dečkov za razne obrti. Za oddati imamo več vajencev in vajenk za trgovino, mehaniško stroko, krojaštvo, modistinje, brivnice, hotelirje, tesarstvo, kovaštvo itd. Za vse te poklice so nam dobrodošli šefi, ozir. mojstri, ki bi sprejeli vajence z vso oskrbo. Nadalje pa iščemo vajence za pekovsko in mesarsko obrt. Starši, ki bi oddali vajence za ta dva poklica, naj se

takoj javijo. Ponovno pa prosimo tudi mojstre za ostale poklice, da se nam javijo, kakor tudi vajence za katerikoli poklic. Prosimo, pišite na: Dobrodelno društvo »Varstvo«, Ljubljana, Tyrševa (Dunajska) cesta 17.

Proti kašlju, hripavosti, kataru. Kot staro preizkušeno sredstvo proti kašlju, prehladu dihalnih organov, hripavosti in zasluženju so znane skoro po vsem svetu Kaiserjeve prane karamete in se dobijo sedaj v originalni kakovosti v lekarnah, drogerijah in kjer so vidni plakati. V lastnem interesu konzumentov je, da izrecno zahtevajo originalno kakovost (cena 5 Din za vrečico ali 12 Din za ploč. škatljo), ker se nahajajo v prometu tudi ničeva ponarejanja, katera zdravju prej škodijo kot koristijo.

*

Glad in nemiri v Rusiji.

Znameniti Peter Struve piše v svojem listu: »Slab iztek petletke visi kot težek tovor na vratu sovjetske oblasti in jo vleče k tlom. Ta slab iztek ni v tem, da bi ne bile dograjene te ali one tovarne, marveč v tem, da kljub velikanskim žrtvam in naporom prebivalci sovjetske Rusije dandanes neizmereno slabše živé kot so kdaj poprej.«

V celi južni Rusiji — v Ukrajini, ob Donu, ob Kubanu in na severnem Kav-

Angleški častnik je iznašel električno puško, ki ne dela ropota in pri streljanju ne širi nobenega duha.

Kurent.

(Nar. legenda.)

Nekoč sta potovala Bog in sv. Peter po svetu. Prišla sta v neko vas in Bog reče sv. Petru, naj kupi vrvo. Potem sta šla v velik gozd. Tam je živel ropar po imenu Kurent. Vsakega človeka, ki je šel skozi gozd, je ujel, ga oropal in na posled ubil. Zdaj stopita tudi Bog in Peter v gozd. Kurent je zakričal nad njima, kakor da bi tulil vihar: »Vse mi dajta, kar imata!«

Bog pa reče Petru: »Vrzi nanj vrvo!«

Peter to hitro stori, in iz roparja postane takoj vol, katerega žene potem sv. Peter s seboj. Nato prideta v

Pavel Keller:

7. nadaljevanje.

„Skrivnostni studenc“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Mi pa smo takoj vedeli, da nekaj namerava, in ne da bi se mogli sporazumeti, je vsak sklenil, da se okoristi s tem, naj pride že, kar hoče. Tedaj smo prišli do dolgega plazu. Vsak vé, kako strm je; le najsigurnejši smučar lahko zdrči po njem. Prava pot v smrt. Divje smo zdrčali navzdol. Obmejnih stražnikov je gotovo padlo sedem. Nekateri so zakričali. Nas nobeden ni padel. Haha!

Naenkrat je zadonel do mozga segajoč krik, krik, ki nas je vse pretresel.

»Jaz ne morem več živeti! Umrl bom!«

In Jernej se je pognal v strahotni prepad mrzlega žleba. Strašansko smo se prestrašili. Stražniki so zadržali. Vsi so zavpili. Zopet so padali nespretni, prekopicnili so se drug čez dru-

gega, nekaj si jih je polomilo kosti, kričali so, tulili. Drugi so drseli proti žlebu, da bi pogledali po Jerneju. In to je bil za nas pravi trenutek. »V beg, fantje, v beg!«

Podrli smo tiste, ki so nam stali blizu in bliskovito izginili v gozdu. Predno so mogli stražniki pograbit puške, nas že ni bilo več. Le za nami, žabe polamane; Neumno so streljali kar v temo, zadeli pa niso nobenega.

No, in potem se nismo več mudili. Prekrižali smo južno pobočje hriba in sedaj smo tu. Najboljšega smo pa le izgubili.»

»Da, kdor pade v mrzli žleb, je izgubljen,« je zamolklo pristavil eden.

»Za nas se je žrtvoval!«

Vedno je za nas najtežje posle vzel na svoje rame!«

In nekateri so začeli jokati. — Tihotapci so jokali po svojem izgubljenem kolovodji. —

Tedaj se je zgodil čudež. Vrata so se odprla in čez prag je stopila počrnela postava.

»Dober večer, fantje, tukaj sem zopet!«

kazu, v teh žitnicah Rusije — dandanes vlačata glad in beda. Lačni kmetje in delavci polnijo vozove na železnici in se vozijo v mesta. Prebivalstvo zapušča svoje stalne domove in beži nevedé kam, da bi našlo kruha.

nek potnik, ki je prišel iz Rusije, pravi, da se ljudje v južni Rusiji ne držé več svojih bivališč, marveč so postali kočevniki. Kateri niso prideljeni kakim tovarnam ali kolhozom, jih ni mogoče obdržati v domačem kraju. Kakor gladna zver dirjajo okrog in se ne bojé nobene nevarnosti, da bi se le nasitili.

V bližini Harkova so razpostavljeni oddelki rdeče vojske, kateri branijo gladnemu ljudstvu dohod v središče države. Naprej pustijo le potnike, ki imajo posebno dovoljenje. V Kijevu, v Odesi, v Harkovu in v drugih mestih južne Rusije so teeden za tednom nemiri gladnih ljudi, ki napadajo trgovine in skladišča živil.

V Simferopolu so z revolverjem težko ranili komisarja Červinskega, ki je nadzoroval komunistično stranko v kolhozih Džankojškega okraja.

V Lugansku so se udarili delavci in kolhozniiki z milico in »udarniki«. V Novorosijsku so skušali delavci ustaviti nakladanje zrna na ladje.

V Saratovu so delavci v tovarnah stavkali pol ure v znak protesta, ker so jim zmanjšali dnevno porcijo kru-

ha. Med delavci so krožili listki z napisom, da naj bi se odstranila vlada Stalina, ki je kriva, da strada delovno ljudstvo.

V skovski dopisnik »Severne teleg. agenture« poroča, da so v Orenburgu na Novega leta dan tolpe delavcev, Kazakov in Kirgizov, napadle skladišča živil in so jih razrušile. Hudo so se udarili čekisti in Kazaki.

V zadnjem času so bile v Rusiji na raznih krajih manjše vstaje. Uprli so se kubanski Kazaki, a po 12dnevem boju so jih boljševiki vendar premagali. Postrelili so brez usmiljenja vse osebe, ki so bile količkaj sumljive, da so se udeležile vstaje. Okrog 50.000 prebivalcev pa so prepeljali na sever, da bodo opravljali prisilna dela.

Tudi v Sibiriji je bilo več vstaj. Uporniki so razrušili mostove, napadli vlake, oropali trgovce itd.

Knez Sergej Volkovski pripoveduje v svojih »Spominih«, da so takrat, ko je bival še v Moskvi (okrog leta 1920) komunistični govorniki tako govorili ljudstvu: »Popi (duhovniki) vam obetajo raj po smrti, a mi vam ga dajemo že tukaj na zemlji«. Toda nad 15 let že boljševiki vladajo v Rusiji, a raja še ni. Tudi ni nikakih znakov, da bi raj prišel. Pač pa opazujemo v Rusiji vedno večjo nezadovoljnost ljudstva, vedno večjo revščino in pomanjkanje. Bog nas varuj takega boljševiškega »raja«!

Je kolikor toliko razumen in izobražen. Takšna izobrazba si pridobimo, ker nam niso dana gmojna sredstva na razpolago, najlažje v društvih. V društvih pa le tedaj, če bo vladala med nami bratska ljubezen, pravo veselje do društva in delavnost. Da, delati je treba, in sicer z združenimi močmi, in uspehi bo zajamčen! Sedaj pa še eno besedo! Če že imamo društvo, ki smo si ga že dolgo želeli (namreč prosvetno društvo) in za katerega smo, čeprav s težavno osebno agitacijo pridobili precej članov, aktivnih in podpornih, ter si izvolili odbor, nekaj pa le nimamo. Dvorane nimamo! Mladina! Solo pa imamo. Čeprav je tri ure oddaljena od nas, oklenimo se je! To poslopje, ki nas je sprejelo kot otroke, kjer smo dobili temelje za pravo izobrazbo, to poslopje naj nam bo tudi zdaj, ko ga ne posečamo več kot šolarji, pripomoček izobrazbe. Mlatiče prazne slame, t. j. take, ki pridobivajo kulturo v gostilni, skušajte z lepimi besedami pridobiti na našo stran. Tudi takšne, ki sedaj samo kritizirajo. Kritika je potrebna, toda samo kritizirati in nič delati, ni potrebno! Torej sloga in delo v krščanskem in narodnem smislu in uspeh ne bo izostal. — Franc Kojnik, Sv. Lovrenc nad Prožinom.

Kamnica. Tukajšnje prosvetno društvo priredi v nedeljo dne 26. februarja v Slomšekovi dvorani veseloigro »Nesrečni samci«. K prav obilni udeležbi vabi: — odbor.

Hoče. Prosvetno društvo Hoče priredi prihodnjo nedeljo družabni večer v prostorih gostilne Frangež-Rečnik v Hočah. Začetek ob 4. uri popoldne.

St. Janž na Dravskem polju. V nedeljo dne 26. februarja bomo igrali veseloigro »Dve nevesti«. Igra je kakor nalašč za pustni čas.

Vurberg. Na pustno nedeljo dne 26. t. m., se hočejo fantje, ki so včlanjeni v novi fantovski organizaciji, postaviti s prvim delom. Popoldne po večernicah vprizorijo v »Župnijskem domu« sedanjemu času primerno igro, polno humorja. Imenuje se »Urban Smuk« in jo je po Jurčičevi povesti dramatisiral domači g. župnik. Po predstavi pa še fantje zapoje več pesmi. Prav iz srca ste vabljeni vsi, ki bi se radi na pustno nedeljo razveselili in pozabavali.

Besede kmečki mladini.

Živimo v času splošnega kulturnega napredka. Slovenska kmečka mladina, tako vdana katoliški veri, zemlji in narodu, je začutila potrebo po izobrazbi bolj ko kdaj prej. Pa se je začela zbirati in se organizirati v društva, zveze in krožke. Eni prej, dru-

gi zopet pozneje. Skoraj bi lahko rekel, da je ni gorske vasice, kamor ne bi bil prodrl sodobni prosvetni duh. Če je kraj še tako zapuščen in Bogu za hrbtom, kakor pravijo, par fantov in deklet se lahko združi. Saj ni treba, da bi bili samo od 16 do 20 let stari, saj si ni treba misliti, da morajo biti samo boljši ljudje; samo da se razumejo med seboj in da so si dobri. Vidite, tak-le primer nam pa ugaja! Kmečka mladina! To-le si zapomnimo! Sedaj ne živimo več v času, ko je zadostovalo to, kar smo znali ob izstopu iz šole s 14. letom. Sedaj živimo v času večje kulturne potrebe. Vsakemu je potrebno, da

»Jernej,« so zavpili vsi, »Jernej! Ali si res ti! Ali pa je le tvoj duh?»

»Jaz sem.«

»Ali nisi mrtev?»

»Mi ne pride na misel!»

Tedaj so začeli razigrano vriskati. Sedaj so res skoraj vsi jokali od veselja. Tulili so: »Živi! Živi! Zdrav je!»

»Da, fantje, tukaj sem!« Smeje se je črni Jernej sedel k mizi in napil vsej šestorici, ki so sedeli tam: »Na zdravje!« Sicer so vedno morali biti vsi zelo trezni; le kadar so obhajali kako »zmago«, so smeli piti.

»Kako je le mogoče, da si odnesel zdravo kožo pri skoku v žleb?»

»Vaja, dragi moji! Če nimam kaj delati, se vadim in urim. V vse te preplete luknje in prepade v gorah sem že skočil, če ni bilo mogoče, da bi jih preskočil. In najtrši oreh je ravno tisti mrzli žleb. Kdor tja doli kar tako skoči, gotovo mrtev obleži. Jaz pa sem bil poiskal kraj, kjer lahko skačeš od mesta do mesta, od enega skak-

ljaja do drugega, in tako prideš po teh, malo nerodnih stopnicah seveda, nepoškodovan na dno.

Tihotapci so oboževali svojega vodjo. Ta pa je vtaknil klobaso in žemljo, ki mu jo je Blažun prinesel na mizo, v žep, vstal in rekel:

»Tako moramo od tod! Ko sem prilezel iz mrzlega žleba, sem se pognal proti meji; tam pa sem opazil, da se je vse pripravljalo za nami. Seveda so bili telefonično obveščeni. Prišli bodo čez Medvedovo selo. Zato takoj proti drugi strani! Oče Blažun naj hitro vse pospravi; mislim, da pride danes še obisk k tebi!»

V kratkem času so se tihotapci porazgubili v noč.

Ko so bili tihotapci odšli, je oče Blažun hitro zabrisal vse sledove za njimi, krožnike, kozarce, vilice in nože v največji naglici v kuhinji pomil in obrisal ter vse razporedil, kamor je sodilo. Komaj pa je upihnil luč, je zunaj nekdo močno potrkal na vrata. Bili so obmejni stražniki. Blažun in hlapec sta prav počasi pridrsala k vratom.

drugo vas. Tu gresta k pridnemu kmetu in Gospod mu ponudi vola zastoj. Kmet ga vzame vesel, Bog pa mu reče:

»Črez 7 let prideva po vola. V tem času ga ne smeš oddati, ne tepsti in ne zaklati! Če boš tako storil, bo vsako leto dobro. Najbolj rodovitno bo sedmo leto.«

Vse je bilo tako, kakor je rekel Bog. Vsako leto je bilo rodovitno. Toliko je bilo vsega, da sploh ni bilo več revnih ljudi. Povsodi so vedeli, zakaj je vse tako lepo. Sedmo leto so se zbrali ljudje, lepo oblečeni, so gonili vola po vasi ter delali z njim šale. Bog in sv. Peter

kazu, v teh žitnicah Rusije — dandanes vlačata glad in beda. Lačni kmetje in delavci polnijo vozove na železnici in se vozijo v mesta. Prebivalstvo zapušča svoje stalne domove in beži nevedé kam, da bi našlo kruha.

nek potnik, ki je prišel iz Rusije, pravi, da se ljudje v južni Rusiji ne držé več svojih bivališč, marveč so postali kočevniki. Kateri niso prideljeni kakim tovarnam ali kolhozom, jih ni mogoče obdržati v domačem kraju. Kakor gladna zver dirjajo okrog in se ne bojé nobene nevarnosti, da bi se le nasitili.

V bližini Harkova so razpostavljeni oddelki rdeče vojske, kateri branijo gladnemu ljudstvu dohod v središče države. Naprej pustijo le potnike, ki imajo posebno dovoljenje. V Kijevu, v Odesi, v Harkovu in v drugih mestih južne Rusije so teeden za tednom nemiri gladnih ljudi, ki napadajo trgovine in skladišča živil.

V Simferopolu so z revolverjem težko ranili komisarja Červinskega, ki je nadzoroval komunistično stranko v kolhozih Džankojškega okraja.

V Lugansku so se udarili delavci in kolhozniki z milico in »udarniki«. V Novorosijsku so skušali delavci ustaviti nakladanje zrna na ladje.

V Saratovu so delavci v tovarnah stavkali pol ure v znak protesta, ker so jim zmanjšali dnevno porcijo kru-

ha. Med delavci so krožili listki z napisom, da naj bi se odstranila vlada Stalina, ki je kriva, da strada delovno ljudstvo.

V skovski dopisnik »Severne teleg. agenture« poroča, da so v Orenburgu na Novega leta dan tolpe delavcev, Kazakov in Kirgizov, napadle skladišča živil in so jih razrušile. Hudo so se udarili čekisti in Kazaki.

V zadnjem času so bile v Rusiji na raznih krajih manjše vstaje. Uprli so se kubanski Kazaki, a po 12dnevnem boju so jih boljševiki vendar premagali. Postrelili so brez usmiljenja vse osebe, ki so bile količkaj sumljive, da so se udeležile vstaje. Okrog 50.000 prebivalcev pa so prepeljali na sever, da bodo opravljali prisilna dela.

Tudi v Sibiriji je bilo več vstaj. Uporniki so razrušili mostove, napadli vlake, oropali trgovce itd.

Knez Sergej Volkovski pripoveduje v svojih »Spominih«, da so takrat, ko je bival še v Moskvi (okrog leta 1920) komunistični govorniki tako govorili ljudstvu: »Popi (duhovniki) vam obetajo raj po smrti, a mi vam ga dajemo že tukaj na zemlji«. Toda nad 15 let že boljševiki vladajo v Rusiji, a raja še ni. Tudi ni nikakih znakov, da bi raj prišel. Pač pa opazujemo v Rusiji vedno večjo nezadovoljnost ljudstva, vedno večjo revščino in pomanjkanje. Bog nas varuj takega boljševiškega »raja«!

Je kolikor toliko razumen in izobražen. Takšna izobrazba si pridobimo, ker nam niso dana gmojna sredstva na razpolago, najlažje v društvih. V društvih pa le tedaj, če bo vlada med nami bratska ljubezen, pravo veselje do društva in delavnost. Da, delati je treba, in sicer z združenimi močmi, in uspehi bo zajamčen! Sedaj pa še eno besedo! Če že imamo društvo, ki smo si ga že dolgo želeli (namreč prosvetno društvo) in za katerega smo, čeprav s težavno osebno agitacijo pridobili precej članov, aktivnih in podpornih, ter si izvolili odbor, nekaj pa le nimamo. Dvorane nimamo! Mladina! Solo pa imamo. Čeprav je tri ure oddaljena od nas, oklenimo se je! To poslopje, ki nas je sprejelo kot otroke, kjer smo dobili temelje za pravo izobrazbo, to poslopje naj nam bo tudi zdaj, ko ga ne posečamo več kot šolarji, pripomoček izobrazbe. Mlatiče prazne slame, t. j. take, ki pridobivajo kulturo v gostilni, skušajte z lepimi besedami pridobiti na našo stran. Tudi takšne, ki sedaj samo kritizirajo. Kritika je potrebna, toda samo kritizirati in nič delati, ni potrebno! Torej sloga in delo v krščanskem in narodnem smislu in uspeh ne bo izostal. — Franc Kojnik, Sv. Lovrenc nad Prožinom.

Kamnica. Tukajšnje prosvetno društvo priredi v nedeljo dne 26. februarja v Slomšekovi dvorani veseloigro »Nesrečni samci«. K prav obilni udeležbi vabi: — odbor.

Hoče. Prosvetno društvo Hoče priredi prihodnjo nedeljo družabni večer v prostorih gostilne Frangež-Rečnik v Hočah. Začetek ob 4. uri popoldne.

St. Janž na Dravskem polju. V nedeljo dne 26. februarja bomo igrali veseloigro »Dve nevesti«. Igra je kakor nalašč za pustni čas.

Vurberg. Na pustno nedeljo dne 26. t. m., se hočejo fantje, ki so včlanjeni v novi fantovski organizaciji, postaviti s prvim delom. Popoldne po večernih vprizorijo v »Župnijskem domu« sedanjemu času primerno igro, polno humorja. Imenuje se »Urban Smuk« in jo je po Jurčičevi povesti dramatisiral domači g. župnik. Po predstavi pa še fantje zapoje več pesmi. Prav iz srca ste vabljeni vsi, ki bi se radi na pustno nedeljo razveselili in pozabavali.

Besede kmečki mladini.

Živimo v času splošnega kulturnega napredka. Slovenska kmečka mladina, tako vdana katoliški veri, zemlji in narodu, je začutila potrebo po izobrazbi bolj ko kdaj prej. Pa se je začela zbirati in se organizirati v društva, zveze in krožke. Eni prej, dru-

gi zopet pozneje. Skoraj bi lahko rekel, da je ni gorske vasice, kamor ne bi bil prodrl sodobni prosvetni duh. Če je kraj še tako zapuščen in Bogu za hrbtom, kakor pravijo, par fantov in deklet se lahko združi. Saj ni treba, da bi bili samo od 16 do 20 let stari, saj si ni treba misliti, da morajo biti samo boljši ljudje; samo da se razumejo med seboj in da so si dobri. Vidite, tak-le primer nam pa ugaja! Kmečka mladina! To-le si zapomnimo! Sedaj ne živimo več v času, ko je zadostovalo to, kar smo znali ob izstopu iz šole s 14. letom. Sedaj živimo v času večje kulturne potrebe. Vsakemu je potrebno, da

»Jernej,« so zavpili vsi, »Jernej! Ali si res ti! Ali pa je le tvoj duh?»

»Jaz sem.«

»Ali nisi mrtev?»

»Mi ne pride na misel!»

Tedaj so začeli razigrano vriskati. Sedaj so res skoraj vsi jokali od veselja. Tulili so: »Živi! Živi! Zdrav je!»

»Da, fantje, tukaj sem!« Smeje se je črni Jernej sedel k mizi in napil vsej šestorici, ki so sedeli tam: »Na zdravje!« Sicer so vedno morali biti vsi zelo trezni; le kadar so obhajali kako »zmago«, so smeli piti.

»Kako je le mogoče, da si odnesel zdravo kožo pri skoku v žleb?»

»Vaja, dragi moji! Če nimam kaj delati, se vadim in urim. V vse te preplete luknje in prepade v gorah sem že skočil, če ni bilo mogoče, da bi jih preskočil. In najtrši oreh je ravno tisti mrzli žleb. Kdor tja doli kar tako skoči, gotovo mrtev obleži. Jaz pa sem bil poiskal kraj, kjer lahko skačeš od mesta do mesta, od enega skak-

ljaja do drugega, in tako prideš po teh, malo nerodnih stopnicah seveda, nepoškodovan na dno.

Tihotapci so oboževali svojega vodjo. Ta pa je vtaknil klobaso in žemljo, ki mu jo je Blažun prinesel na mizo, v žep, vstal in rekel:

»Tako moramo od tod! Ko sem prilezel iz mrzlega žleba, sem se pognal proti meji; tam pa sem opazil, da se je vse pripravljalo za nami. Seveda so bili telefonično obveščeni. Prišli bodo čez Medvedovo selo. Zato takoj proti drugi strani! Oče Blažun naj hitro vse pospravi; mislim, da pride danes še obisk k tebi!»

V kratkem času so se tihotapci porazgubili v noč.

Ko so bili tihotapci odšli, je oče Blažun hitro zabrisal vse sledove za njimi, krožnike, kozarce, vilice in nože v največji naglici v kuhinji pomil in obrisal ter vse razporedil, kamor je sodilo. Komaj pa je upihnil luč, je zunaj nekdo močno potrkal na vrata. Bili so obmejni stražniki. Blažun in hlapec sta prav počasi pridrsala k vratom.

drugo vas. Tu gresta k pridnemu kmetu in Gospod mu ponudi vola zastoj. Kmet ga vzame vesel, Bog pa mu reče:

»Črez 7 let prideva po vola. V tem času ga ne smeš oddati, ne tepsti in ne zaklati! Če boš tako storil, bo vsako leto dobro. Najbolj rodovitno bo sedmo leto.«

Vse je bilo tako, kakor je rekel Bog. Vsako leto je bilo rodovitno. Toliko je bilo vsega, da sploh ni bilo več revnih ljudi. Povsodi so vedeli, zakaj je vse tako lepo. Sedmo leto so se zbrali ljudje, lepo oblečeni, so gonili vola po vasi ter delali z njim šale. Bog in sv. Peter

Sv. Lovrenc v Slov. goricah. Da bo pri nas nekaj predpusne zabave, priredi tukajšnje gasilno društvo na pustno nedeljo, to je dne 26. februarja, popoldne po večernicah v šoli Golarjevo šaloigro v treh dejanjih »Dve novice«.

Sv. Tomaž pri Ormožu. Ne pozabite v nedeljo dne 26. februarja priti in pogledat nad vse smešne in zanimive »Karlove tete!« Da bode predstava popolnejša, še bodo pevci zapeli »Snubčije«, spevoigro.

Trpela pri Radencih. Na pustno nedeljo dne 26. t. m. priredi kapelsko bralno društvo v restavraciji pri g. Maršiku v Radencih trodejsko šaloigro »Trojčki«.

Središče ob Dravi. Ker z ozirom na javni red in mir sresko načelstvo ni dovolilo igre »Zmešnjava nad zmešnjavo« za dne 19. t. m., se ista vrši dne 26. februarja ob 7. uri zvečer v Društvenem domu.

Sv. Križ pri Ljutomeru. Bralno društvo priredi v nedeljo dne 26. t. m. šaloigro v dveh dejanjih »Jurčki« in burko »Mutasti muzikant«. Nastopijo tamburaši z novimi komadi, moški in mešani zbor.

Št. Janž pri Velonju. Na pustno nedeljo, dne 26. februarja, ob treh popoldne, priredi Prosvetno društvo v Slomšekovi dvorani dve burki »Ne kliči vraga« in »Čarodejna brivnica«. Pomnoženi pevski zbor zapoje venček slovenskih narodnih pesmi. Nastopi tudi prvič moški zbor fantovskega krožka. Slišimo, da nas obiščejo tudi dobernski vrli pevci s svojim novim pevovodjem. Dobrodošli!

Št. Ilj pri Velonju. Naši fantje in dekleta ponovijo na pustno nedeljo dne 26. februarja v Društvenem domu burki »Prisiljen stan je zaničevana« in »Strah z dolgo roko«.

Polzela. Fantovski odsek Kat. prosvetnega društva ponvi na splošno željo občinstva igro »Guzaje« in »Idea'na taščica«, burka v 1 dejanju, v nedeljo dne 26. t. m. v Prosvetnem domu.

Ponikva ob južni železnici. Kat. prosvetno društvo na Ponikvi ob južni žel. priredi prihodnjo nedeljo dne 26. februarja, ob treh popoldne v šolskih prostorih ganljivo igro »Pri kapellici«.

Černja Ponikva pri Žalcu. Pustna nedelja nam obeta veliko veselja in zabave. Prosvet-

»Vojaški novinec«, povest, dobiš brezplačno, ako naročiš knjigo »Moj tovariš«, ki naj spremlja vse slovenske fante, kateri odhajajo kot vojaški novinci od doma. Knjiga »Moj tovariš« bo fantom pravi angel varih na poti. Vsakdo, ki hoče, da bodo ostali fantje, kakor so od doma šli, naj oskrbi za spomin na vojaško vežbo to knjigo! — Cena knjigi je 16 Din in z zlato obrezo 20 Din. Naročila prejema: Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

no društvo »Slomške« priredi ta dan bogat srečolov z okroglo 300 lepih dobitkov. Društvo se zahvaljuje vsem blagim darovalcem! Da so dobitki lepi in bogati, se lahko zagotavlja vnaprej, potrdi pa to tudi in obrazloži ponkovška marljiva Katrica kot pridna nabiravka dobitkov. Zato nikomur ne bo žal, ako se odzove vabilu. Srečke se prodajajo do začetka prireditve, cena srečki samo 1 Din. Posebne vstopnine ne bo! Na svidenje!

Sv. Lovrenc pod Pročinom. Tukajšnji člani in članice bodočega Prosvetnega društva priredijo na pustno nedeljo dne 26. t. m., v dvorani ljudske šole, čarobno veseloigro »Lumpaci vagabund, ali: Zanikerna trojica«. Pričetek ob treh popoldne. Cene običajne. Kdor se hoče še enkrat letos do solz nasmejati, je prigrčno vabiljen! Ker se kaj takega malokedaj vidi, pridite, ne bo vam žal! Vljudno vabi — odbor.

Pišce. Na pustno nedeljo dne 26. t. m., popoldne po večernicah, priredi Prosvetno društvo v Slomškovem domu veseloigro »Babilona«. Smeha bo na cente in poceni.

Sevnica ob Savi. Naše katoliško prosvetno društvo »Slomške« priredi v nedeljo dne 26. februarja, ob treh popoldne, zanimivo Vombargerjevo igro »Voda«.

Pristanek v afriški divjini.

Angleški letalki Page in Sale Barker, ki sta bili primorani na povratku iz Kapstadta (čisto na koncu južne Afrike) v London se spustiti na tla v bližini angleške kolonije Nairobi v di-

vjini Afrike, ju je otel po 48urnem pogršanju sigurne smrti angleški letalec. Letalki sta še sedaj v bolnici v Nairobi. Page si je zlomila pri pristanku nogo tako, da so jej izstopile prelomljene kosti. Sale Barker se je ranila na glavi. Obe je pa tresla dolgo časa po nesreči mrzlica radi prestanih naporov in razburjenja.

Ko je zagledal angleški letalec Tamur kakih 50 milj proč od Nairobi razbito letalo, je spoznal v bližini tudi žensko, ki mu je dajala znamenja z robcem. Kmalu za tem se je spustil z živili in zdravili založenim letalom stotnik Francombe na zemljo kake 3 milje proč od mesta nesreče, kjer je bil pristanek mogoč. Po pristanku se je preril stotnik skozi goščavo do ponesrečene letalke Barker, ki je jokala pri pogledu na rešitelja. Njena tovarišica Page je ležala na tleh z zlomljeno nogo in se ni mogla ganiti. Letalec je napravil s pomočjo lažje poškodovane letalke nosala in slednjič se mu je le posrečilo, da je privlekel ranjeno iz divjine do letala. Med tem so že bili prihitali avtomobili in njih lastniki so pomagali spraviti ranjeno v letalo. Po rešitvi je lažje poškodovana gospodična Sale Barker dala o zasilem pristanku sledečo izjavo: »Zgubili sva se v oblakih in sva morali leteti na slepo srečo, ko je naenkrat zadelo letalo v popolni temi ob pobočje hriba. Tovarišica je padla pod stroj in komaj in komaj sem jo potegnila izpod razvalin aeroplana. Radi čisto zdrobljene noge je trpela hude bolečine. Noč po nesreči sva prebili iz strahu pred zverinami brez spanja. Tulenje divjih živali, ki je odmevalo od blizu iz divjine, naju je vznemirjalo. Imeli sva le čokolado in dateljne, a niti požirka vode. Zastonj sem iskala, ko se je zdnilo, da bi zagledala kako človeško bitje ali izvirek vode. Še po eni s strahom in trepetom prestani noči sva zgubili vsako upanje, da bi še bila sploh mogoča najina rešitev. Slednjič, zgodaj v jutro sem zapazila domačina, a zopet sem zapad-

sta res prišla na ta dan v vas. Gospod reče vsem, ki so bili okoli vola: »Takšnih let ne bo nikoli več!«

Nato sta vodila vola s seboj in sta odšla. Zunaj vasi pa je rekel Bog sv. Petru, naj vzame volu vrv z vratu. Takoj je bil vol zopet človek. Kurent je prosil Boga milosti. Gospod mu je odpustil vse, Kurent pa je šel v kraj daleč preko morja in tam je živel do smrti.

Veljaven vzrok.

Neki oče je silil svojega še celo mladega sina, naj se oženi.

»Kaj se vam tako mudi?« reče očetu njegov prijatelj, »pustite ga, da saj dobro k pameti pride.«

»Kdo je zunaj?« je vprašal Blažun.

»Obmejna straža! Odprite!«

»Ne odprem! Tihotapci se potikajo po okoličih, vlomilci in druga sodrga. Ne odprem!«

»Odprite, ali pa ulomimo vrata!«

Blažun je odprl okence v gostilniški sobi in zelo previdno pogledal v noč.

»Da, res so obmejni stražniki!« je rekel glasno in odprl nato vrata.

Stražniki so se prignetli v hišo.

»Prižgite luč! Svetlo luč! Hišna preiskava! — Ali je kaj tujih ljudi v tej hiši — tihotapev? Povejte nam po resnici!«

»Dva moška sva tu, moj hlapec in jaz. Potem je v hiši še kuharica, stara Liza, toda ona ni moški!«

»Ne norčujte se iz nas! Mi smo po službenih opravkih!«

Stražniki so odpeli smučke in jih prinesli v vežo, čeprav se je Blažun zelo hudoval, češ, da mu bodo nanosili snežnice v vežo, ki je bila ravno poribana.

»Hišna preiskava! Pospremite nas!«

Blažun je rekel, da so mu za to pošle vse moči. Strah zaradi tega napada ponoči ga je čisto ohromel. Ključke jim rad izroči vse; sam pa mora v posteljo, trese se po vsem životu, ker njemu, staremu možu, čigar pravičnost je znana, prisodijo hišno preiskavo ponoči. In res je šel v svojo spalnico.

Stražniki so preteknili hišo od kleti do podstrešja, preiskali dvorišče, skedenj, kolarne, celo hleve. Ko so prišli v Blažunovo spalnico, je sedel mož ves zaskrbljen pri mizi in bral Sveto pismo.

»Knjigo Hibovo berem,« je rekel otožno; »knjigo tolažbe za vse pravične, ki morajo trpeti. To knjigo berem.« —

Naenkrat krik iz veže.

Tistega, ki so ga bili postavili na pragu za stražo, so našli v veži zvezanega in z zamašenimi usti. Vse smučke so bile izginile.

»Smučke so nam ukradene!« so zavpili obmejni stražniki. Poklicali so gostilničarja. Prišel je šele čez čas z boguudananim obrazom in nekaj mrmral o »kazni božji«.

nega plena v blagajni pregnani. V prostore so prišli s ponarejenimi ključi.

Prijeta štiriperesna deteljica. Na Ptujski gori in po okolici so izmikali v zadnjem času z nočnimi vlomi: obleko, meso, kure in sploh vse, kar se da odnesti in uporabiti. Orožniki so izročili ptujskemu rodišču štiri ptičke, ki nepošteni posel priznavajo, le da valijo krivdo eden na drugega.

Z verigo po glavi. V ptujsko bolnico je bil prepeljan s prebito lobanjo 25-letni posestniški sin Janez Obranc iz Stoperc. Resno poškodovanega je neznanec v noči pričakal na cesti in ga udaril z verigo po glavi.

Usodepoln priziv. Miha Kiselak iz Žiberc pri Gornji Radgoni je bil lani v Mariboru obsojen na 6 mesecev strogega zapora. Sodišče ga je spoznalo krivega, ker je 24. aprila 1932 udaril s kolom po glavi Alojza Stürzerja ravno na brvi, ki vodi preko potoka. Udarjeni je omahnil v vodo in utonil. Radi prvotne obsodbe sta vložila priziv obsojeni in državni pravdnik. Dne 16. t.

Slike iz strašnega razdejanja v nemškem mestu Neunkirchen, katerega je povzročila eksplozija plina, o kateri smo poročali v zadnji številki.

Zastopnica Združenih držav v danski prestolnici Kopenhagen — Ruta Owen.

m. je prišel zgoraj omenjeni slučaj do ponovne obravnave in je bil Kiselak obsojen na 3 leta robije.

Konjač na kolinah. V vasi Ivanovci v gornjem Prekmurju so slavili pri posestniku Kološi koline. Zbrali so se sorodniki in sosedje. Bilo je prav prijetno pri obilni jedi, pijači in godbi. Prijeljal je mimo vesele hiše poginulo kravo konjač Adolf Lengel v družbi svojega sina. Konjač in sin sta se vsilila med veseljake in izzvala prepir in pretep. Stari Lengel je potegnil iz žepa kuhinjski nož in ga zasadi Jožetu Škrilcu s tako silo v trebuh, da so mu izstopila čreva in je zabodeni par ur za tem umrl. Vsi na domači veselici navzoči so bili priče zločinu, a Lengel taji vsako krivdo, da si je s sinom vred znan kot že predkaznovan nasilnež.

Okrađena ob priliki selitve. Zasebnica Marija Kresnik se je selila iz Novevasi pri Celju v Gaberje pri celjskem mestu. Ob tej priliki ji je sunil neznanec posteljnino in kuhinjske posode za 800 Din.

Pod vlak se je vrgel dne 15. t. m. v Štorah pri Celju 76letni posestnik ter krčmar Frane Debelak iz Štor. Vzrok obupnega dejanja ni znan.

Padel in se ubil. V Ljubljani je padel s Sv. Petra nasipa v Ljublanico

in se ubil strojarski mojster Blaž Letničar.

Radi zapitega tisočaka v Savo. Sava je naplavila pri Krškem truplo posestnika Skopec iz Turskega lesa pri Dolu. Utopljenca je prepoznala njegova žena, ki je pogrešala moža že nekaj tednov. Pred tremi tedni se je podal Skopec k svoji sestri, ki mu je posodila 1000 Din za nakup krave. Z izposojenim jurjem pa je krenil mož v krčmo in popival, dokler je bilo kaj drobiža v žepu. Ko je bil brez denarja, si je končal življenje s skokom v Savo. Zapuščena žena in 5 nepreskrbljenih otrok.

Skrajna drznost prežarjev. V Gornji Pirašici pri Krškem so imeli pri posestniku Vintarju svatbo. Ker se je pa hišni gospodar vnaprej bal nasilja prežarjev, je poklical radi varnosti povabljenih orožnike. Prežarji so se lotili s psokami in strelili žandarjev, ki so streljali in dva drzneža tudi lažje ranili.

Radi uboja dve leti strogega zapora. Dne 4. decembra lanskega leta je ustrelil iz vojaške puške 21letni Jožef Novak, posestniški sin iz Otoka pri Podzemlju na Dolenjskem Jožefa Zupaniča. Obtoženi Novak je bil obsojen dne

Kapitan holandske uporne oklopnice Eikenboom. O uporuh smo obširno pisali zadnjič.

Nemško mesto Neunkirchen pred plinsko eksplozijo.

14. februarja od novomeškega sodišča radi uboja na dve leti strogega zapora.

Radi uboja tri leta ječe. Lani dne 17. novembra je bil zaboden z nožem pred Pavšekovo krčmo na Šmartinski cesti v Ljubljani v pretepu delavec Jož. Rutar. Dobil je v prsa in v glavo 4 sunke, od katerih sta bila dva smrtnonevarna. Rutar je dva dni za tem umrl v ljubljanski bolnici. Dne 14. februarja so dajali za zgoraj omenjeno krvavo dejanje odgovor 3 obtoženci, ki so zvrčali krivdo eden na drugega. Radi uboja in tatvine kolesa je bil obsojen na triletno ječo samski rudar Štefan Verle, eden soudeležencev je bil oproščen, tretji pa je dobil radi tatvine 4 mesece ječe.

Obsodba radi zastrupljenja moža. — Dne 17. februarja je ljubljansko sodišče obravnavalo slučaj zastrupljenja. Obtožena je bila vdova Ivanka Sevšek iz Berinjeka pri Litiji, ker je vedela, da je njen oče Skalar, ki si je pozneje sam končal življenje, zastrupil zeta in Ivankinega moža Ignacija. Ivanka je bila obsojena na 7 let robije.

Opasen tiček na pobegu. Oblast je že dalje časa zasledovala vlomilca in tatu Marijana Čuka, doma iz Trsta. Zasledovanega so prijeli zadnje dni orožniki blizu Krškega in ga oddali v zapore tamošnjega sodišča. Čuk je pa že v noči po aretaciji pobegnil iz ječe.

Ciganska družba vlamlja in krade v noči vse, kar jej pride pod roke krog Mirne peči na Dolenjskem.

Požar je izbruhnil v Spod. Gradišču pri Toplicah v srezu Novo mesto ob polnoči v gospodarskem poslopju posestnika Šetine. Zgorelo je zaneteno poslopje s podom vred, seno in razno orodje. Gasilci so preprečili razmah požara.

Napad na predsednika ameriških Združenih držav. Dne 15. februarja popoldne se je hotel predsednik Združenih držav Severne Amerike Roosevelt odpeljati v družbi čikaškega župana Čermaka iz kopališča Miami v Njujork. Množice so zaustavile predsedni-

koy avtomobil in Roosevelt se je dvignil, da bi nagovoril navdušene somišljenike. Med govorom se je preril do avtomobila moški, ki je vzklikal govorniku. V bližini avtomobila pa je potegnil revolver in oddal proti predsedniku šest streliv. Nobena krogla ni zadela Roosevelta, pač pa sta dve prav opasno pogodili čikaškega župana Čermaka. Ranjene so bile še tri druge osebe. Napadalec je 33letni italijanski zidar Zingara, ki je sodeloval pred 10 leti pri atentatu na italijanskega kralja Viktorja Emanuela, nakar je pobegnil v inozemstvo in prišel v Ameriko pred 5 leti. Zingara je anarhist in je po aretaciji izrazil obžalovanje, ker mu atentat na predsednika ni uspel.

Iščemo in oddajamo. Dan na dan dobivamo od siromašnih staršev iz mesta in z dežele prošnje za namestitev ukaželjnih dečkov za razne obrti. Za oddati imamo več vajencev in vajenk za trgovino, mehaniško stroko, krojaštvo, modistinje, brivnice, hotelirje, tesarstvo, kovaštvo itd. Za vse te poklice so nam dobrodošli šefi, ozir. mojstri, ki bi sprejeli vajence z vso oskrbo. Nadalje pa iščemo vajence za pekovsko in mesarsko obrt. Starši, ki bi oddali vajence za ta dva poklica, naj se

takoj javijo. Ponovno pa prosimo tudi mojstre za ostale poklice, da se nam javijo, kakor tudi vajence za katerikoli poklic. Prosimo, pišite na: Dobrodelno društvo »Varstvo«, Ljubljana, Tyrševa (Dunajska) cesta 17.

Proti kašlju, hripavosti, kataru. Kot staro preizkušeno sredstvo proti kašlju, prehladu dihalnih organov, hripavosti in zasluženju so znane skoro po vsem svetu Kaiserjeve prane karamete in se dobijo sedaj v originalni kakovosti v lekarnah, drogerijah in kjer so vidni plakati. V lastnem interesu konzumentov je, da izrecno zahtevajo originalno kakovost (cena 5 Din za vrečico ali 12 Din za ploč. škatljo), ker se nahajajo v prometu tudi ničeva ponarejanja, katera zdravju prej škodijo kot koristijo.

*

Glad in nemiri v Rusiji.

Znameniti Peter Struve piše v svojem listu: »Slab iztek petletke visi kot težek tovor na vratu sovjetske oblasti in jo vleče k tlom. Ta slab iztek ni v tem, da bi ne bile dograjene te ali one tovarne, marveč v tem, da kljub velikanskim žrtvam in naporom prebivalci sovjetske Rusije dandanes neizmereno slabše živé kot so kdaj poprej.«

V celi južni Rusiji — v Ukrajini, ob Donu, ob Kubanu in na severnem Kav-

Angleški častnik je iznašel električno puško, ki ne dela ropota in pri streljanju ne širi nobenega duha.

Kurent.

(Nar. legenda.)

Nekoč sta potovala Bog in sv. Peter po svetu. Prišla sta v neko vas in Bog reče sv. Petru, naj kupi vrvo. Potem sta šla v velik gozd. Tam je živel ropar po imenu Kurent. Vsakega človeka, ki je šel skozi gozd, je ujel, ga oropal in na posled ubil. Zdaj stopita tudi Bog in Peter v gozd. Kurent je zakričal nad njima, kakor da bi tulil vihar: »Vse mi dajta, kar imata!«

Bog pa reče Petru: »Vrzi nanj vrvo!«

Peter to hitro stori, in iz roparja postane takoj vol, katerega žene potem sv. Peter s seboj. Nato prideta v

Pavel Keller:

7. nadaljevanje.

„Skrivnostni studenc“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Mi pa smo takoj vedeli, da nekaj namerava, in ne da bi se mogli sporazumeti, je vsak sklenil, da se okoristi s tem, naj pride že, kar hoče. Tedaj smo prišli do dolgega plazu. Vsak vé, kako strm je; le najsigurnejši smučar lahko zdrči po njem. Prava pot v smrt. Divje smo zdrčali navzdol. Obmejnih stražnikov je gotovo padlo sedem. Nekateri so zakričali. Nas nobeden ni padel. Haha!

Naenkrat je zadonel do mozga segajoč krik, krik, ki nas je vse pretresel.

»Jaz ne morem več živeti! Umrl bom!«

In Jernej se je pognal v strahotni prepad mrzlega žleba. Strašansko smo se prestrašili. Stražniki so zadržali. Vsi so zavpili. Zopet so padali nespretni, prekopicnili so se drug čez dru-

gega, nekaj si jih je polomilo kosti, kričali so, tulili. Drugi so drseli proti žlebu, da bi pogledali po Jerneju. In to je bil za nas pravi trenutek. »V beg, fantje, v beg!«

Podrli smo tiste, ki so nam stali blizu in bliskovito izginili v gozdu. Predno so mogli stražniki pograbit puške, nas že ni bilo več. Le za nami, žabe polamane; Neumno so streljali kar v temo, zadeli pa niso nobenega.

No, in potem se nismo več mudili. Prekrižali smo južno pobočje hriba in sedaj smo tu. Najboljšega smo pa le izgubili.»

»Da, kdor pade v mrzli žleb, je izgubljen,« je zamolklo pristavil eden.

»Za nas se je žrtvoval!«

Vedno je za nas najtežje posle vzel na svoje rame!«

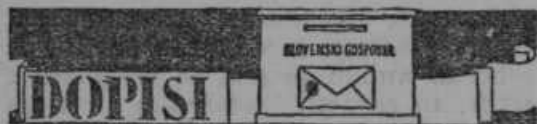
In nekateri so začeli jokati. — Tihotapci so jokali po svojem izgubljenem kolovodji. —

Tedaj se je zgodil čudež. Vrata so se odprla in čez prag je stopila počrnela postava.

»Dober večer, fantje, tukaj sem zopet!«

la obupu, ko je zbežal črnc pri pogledu na-me. Tekla sem za njim in končno je počakal. Kolikor sem mogla, sem ga pomirila s kazanjem. Prepričal se je, da mu ne preti nobena nevarnost, in da sva res v največji sili. Pokazal nama je studenec. To je bila prva voda tekoma 36 ur, s katero sem si omočila usta. Zamorec je storil za naju, koli-

kor je mogel in se je podal do bližnje naselbine po pomoč. Med njegovim odhodom sem zagledala letalca nad nama, ki sicer ni mogel pristati radi goščave, pač pa je alarmiral rešilni oddelek v Nairobi. Najino letalo se je ob pristanku čisto razbilo in le ena perut je še bila uporabna za nosala za težko ranjeno spremljevalko Page.»

Kamnica pri Mariboru. V Rošpahu nas je zadela velika žalost, ker smo položili k večnemu počitku našo ljubo mater Marijo Zorec. Umrla je v starosti 67 let dne 28. januarja t.l. Velika množica ljudi jo je prišla kropiti. Pospremili smo jo k ljubemu miru in v večno veselje. Saj se je dosti mučila in trpela na svetu. Bila je pridna in skrbna gospodinja ter dobra mati. Zapustila je moža in 4 hčerke, ki zelo žaluje zanjo. Naj v miru počiva! — V doči od 10. na 11. februarja je bilo ukradenih osem lepih kokoši g. Dolnšeku na Kamnici. — Predpusno veselico s prostim vstopom priredi kamniško prostovoljno gasilno društvo v gostilni Hiter v nedeljo dne 26. februarja, od 19. ure naprej. Dobrodošli!

Sv. Jernej nad Muto. V minulem tednu sta bila tukaj dva pogreba, redkost, navadno se mrličji pokopljejo na Muti. V četrtek dne 9. februarja je bila pokopana posestnica Marija Gracej, rojena Preglav, po domače Nunčič, stara 43 let. Vodenica jo je spravila v grob. Pretresljiv je bil jok otročičev ob materinem grobu na pokopališču. V soboto dne 11. febr., je bil pogreb posestnika Karola Palko po domače Ledinek, ki je umrl za vnetjem pljuč, star 73 let; nedavno se je hudo prehladil. Pokojni je rad glasno molil v cerkvi sv. rožni venec, pa tudi ob drugih priložnostih, sicer pa je bil vesele in šaljive narave. Naj počiva v miru! Ko se je v četrtek zvonilo obema mrličema, je počil veliki zvon. Malokatera cerkev ima to veselje, da bi bila ohranila dva zvonova izza svetovne vojne, zato je ta slučaj obžalovanja vreden, ker je bilo zvonilo

še iz prav čistega materiala iz časa davno pred svetovno vojsko.

Kotlje. G. ban je z odlokom z dne 6. t. m. 4 izvoljene odbornike tukajšnje občine razrešil njihove službe in sicer so to: Trup Anton, I. občinski svetovalec; Zvartnik Florijan, blagajničar; Kos Blaž in Lesjak Alojz. Vsi so že dolgo leta vestno vršili svojo službo, zlasti Trup Anton je radi svojega neumornega ter požrtvovalnega dela za občino užival splošen ugled in spoštovanje, je po prevratu tudi šest let občini županoval in bil tudi pri zadnjih volitvah soglasno zopet za župana izvoljen, pa je to čast odklonil. Kot mož korenjak je za časa vojne radi svojega narodnega prepričanja in odločnega nastopa moral veliko trpeti in je v priznanje svojih zaslug za blagor občine in države bil tudi odlikovan z redom sv. Save V. razreda. Novoimenovani občinski odborniki so gg.: Gradišnik Matija, Kolar Anton, Merkač Filip in Zakel Vinko.

Fram. V nedeljo dne 12. t. m. je umrl na Požegu Franc Mom, po domače Dogec. Za dobrim in vzglednim možem žalujejo vsi vaščani, vsem je bil priljubljen. Naj počiva v miru, njegovi družini naše iskreno sožalje! — Pogreba gospe Ane Rozman dne 13. t. m. v Mariboru se je udeležilo veliko Framčanov, tudi gasilci in pevski zbor, ki je zapel žalostinko. Blaga gospa je vsako poletje bivala v svojem dvorcu v Framu in ohranila jo homo v hvalenjem spominu!

Sv. Martin pri Vurbergu. O presneti predpust, vse sili v zakonski jarem! Pretečeno nedeljo je bilo oklicanih kar 11 parov, eden si pripelje nevesto iz druge fare, zopet druga pa ženina od drugod. V Spodnji Koreni se je poročil na svojem posestvu Ignac Tepeh s Terezijo Dvoršak. Oba sta bila pridna člana Marijine družbe in čitatelja naših listov. V

Ciglencah se je poročil Jožef Vuzem, dolgoletni član bivšega »Orla« in Orlovske srenje, saj je bil v obeh odborih dosti let, ter član Marijine družbe, soustanovitelj ljudske posojilnice in član načelstva pašniške in gozdne zadruga ter posestnik, vrl agitator za naše lište; nevesto si je pripeljal iz Ptuja. V Spodnjem Dupleku se je poročil Poldek Grajfoner z Drozgovno deklo, Konrad Paulin z Marijo Čeh od Sv. Barbare. — V Ciglencah se je dogodil žalosten slučaj uboja. Jakob Šuen, posestnik, je do smrti obstrelil očeta več otrok Janeza Slaniča. Rajni je bil priden delavec, zmiraj zvest svojemu gospodarju. Naj počiva v miru! Nagle in žalostne smrti reši nas, o Bog!

Sv. Barbara v Slov. gor. Bridko gospodari božja dekla smrt po občini Koreni, letos je ugrabila že devet oseb iz te občine. V zadnjem času je boguvdano preminul Anton Glonar, posestnik v Zgornji Koreni, mož poštenjak, skrben gospodar, veren katoličan in dober Slovenec. Rajni je vse svoje otroke dobro vzgojil. Najstarejši sin dr. Jože Glonar je bibliotekar v Ljubljani, drugi sin Ivan je komandir žand. stanice v Celju, preje v Laškem. Ostala dva sinova in tri hčere so že sami svoji gospodarji. Celi družini Glonarjevi naše iskreno sožalje! — V Spodnji Koreni je preminul Peter Pulko, bivši posestnik in veren kristjan, in Marija Kamler, posestnica in dobra gospodinja, katere je nešteto let sama kot vdova pošteno gospodarila na svojem posestvu. Vsi navedeni so bili zvesti naročniki našega »Slovenskega gospodarja« mnogo let že. — V Zgornji Koreni so umrli Lina Bežjak in Neža Kraner in občinski revež Jože Kramberger. Vsem bodi Bog milostljiv sodnik! Preostalim naše sožalje! — Da ne boste mislili, gospod urednik, da tukaj ljudje samo umirajo, vam moram tudi nekaj omeniti o gostijah. V Zgornji Koreni se je poročila Roza Verlič, posestnica, ženina pa si je našla v St. Petru v Trčovi Lipovnika. Ker pa so se v Žikarcah bal, da bodo vlekli ploh, imajo tam kar tri neveste. Vinko Medved, mesar, se je poročil s posestnico Barbiko Gomilšek na njeni dom. Vsem daj Bog obilo sreče in blagoslova! — Občina Korena dobi brezposelne delavce za nadaljno gradnjo ceste. Prosimo gospode pri banski upravi in pri okrajnem cest-

Tisti, ki je stražil pri vratih, je povedal, da se je vzdignil zunaj nenadoma metež; bila je črna tema, tedaj pa je kakor iz tal zrastle črna postava in skočila ob njem kvišku. Predno je prišel do sape, ga je začela daviti, da je izgubil zavest. Ko se je prebudil v veži, je imel usta zamašena, noge in roke zvezane. In smučiči ni bilo nikjer več.»

Tresoč se od jeze so stali obmejni stražniki v veži. Bili so vrlji ljudje, ki so zvesto vršili svojo službo, in pogumni. Sedaj pa so jih potolkli njihovi neizprosni sovražniki, tihotapci.

Blažun je še vedno z nepremičnim obrazom stal pred njimi. Vprašal je:

»Ali ste našli v moji hiši kaj protipostavnega?«

»Ne,« so se jezili stražniki.

»Potem je vašega službenega opravka tukaj pač konec in prosim vas zelo vljudno, da zapustite mojo gostilno.«

Okrog voglov je tulila snežna vihra, smučiči pa niso imeli več. Kam naj se obrnejo sedaj v tej strašni noči? Tedaj je izpregovoril Blažun:

»V Svetem pismu je zapisano: Blagor usmiljenim, in je še zapisano: Prenočite tujce. Huda noč je. Gospodje naj kar ostanejo v moji gostilniški sobi.«

Radi ali neradi so stražniki sprejeli to ponudbo. Snežna vihra je postajala vedno silnejša, stražniki pa so sedeli ob turobni luči edine svetilke, ki jim jo je dovolil prižgati gostilničar. Železna peč se je že zdavnej ohladila; bilo je mrzlo, stražnike je zeblo, zlovoljni so použili to, kar so imeli še s seboj. Višjega stražnika, čigar sum je bil padel na Blažunovo gostilno, sicer niso gledali preveč prijazno, vendar pa je imel končno le prav, ko je trdil, da je imela tu neka sodrga svoje prste vmes.

Medtem pa je Blažun zaprl Sveto pismo, legel v posteljo in se smejal.

(Dalje sledi.)

»Potlej, prijatelj, mu oče odgovori, »se pa ne bo več ženil.«

Prepuzen strah.

Neki zapravljevec je rekel svojemu prijatelju, da res sam spozna, da bo kot berač umrl, ako bo še dalje tako potratno živel.

»Veš kaj, ljubi moj, mu odgovori prijatelj, »jaz se pa za te še kaj več bojim. Ako jo boš tako uganjal, boš še kot berač živel.«

Dve slabi vinski lastnosti.

Tudi dve slabi lastnosti ima vino: če ti vode vanj vliješ, ga zmešaš in pokvariš; če je pa ne, tedaj pa vino tebe zmeša in te pokvari.»

Širite „Slov. gospodarja“!